

‘Ο θίασος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου εἶναι... ὁ θίασος Ἀργυροπούλου. Ἐνας πρωταγωνιστής, ἕνας ἐξοχος καλλιτέχνης, ὁ κ. Ἀργυρόπουλος, παίζει ἀπλυσίσωτος. Πῶς ν’ ἀναδειχθεῖ ἕνα ἔργο πού δὲν εἶναι τίποτ’ ἄλλο παρὰ ἕνα φανταχτερό κέντημα καὶ πού, κατὰ συνέπεια, ἀπαιτεῖ ἕνα παίξιμο γοργότατο, σπινθηροβόλο, λαμπερό; Δὲν ὑπάρχει στὸ «Ὁ κύριος πού ξέρει τίς γυναῖκες» καμιά ὑπόθεση, κανένα περιεχόμενο πού νὰ γαντζώνουν τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, δὲν ὑπάρχει παρὰ διάλογος, παρὰ ἀφρός. Ὁ κ. Τσιφόρος εἶναι πνευματωδέστατος, ἀλλὰ τὸ παραξέρει. Στὸ πρῶτο τοῦ ἔργο, στὴν «Πινακοθήκη τῶν Ἡλιθίων», εἶχε φροντίσει νὰ δώσει στὴν ἐκδήλωση τῆς ἐξυπνάδας τοῦ ἕνα στήριγμα, νὰ συνθέσει μιὰ ἰδιόρρυθμη πλοκή. Τώρα, ἐπειδὴ ἡ ἐξυπνάδα τοῦ πολὺ θαυμάσθηκε, στηρίζεται ἀποκλειστικὰ σ’ αὐτήν· ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν καμβά· τὸ θέμα στὸν «Κύριο πού ξέρει τίς γυναῖκες» εἶναι ἐντελῶς ἀσήμαντο καὶ κοινό· παραμέλησε ἐπίσης νὰ ἐναποθέσει μέσα στίς φράσεις τοῦ μιᾶν ὁποιαδήποτε σατιρικὴ ἢ ἄλλη οὐσία. Ὅλο τὸ ἔργο εἶναι μόνο μιὰ ἀδιάπτωτη σειρὰ ἀπὸ ἰδιόρρυθμες διατυπώσεις, ἀπὸ λεχτικά καὶ φραστικά παιχνίδια. Καθὼς ἀπαγγέλλονται βαριὰ καὶ μὲ στόμφο, καθὼς δὲ ζητεῖται ἀπὸ τὸ θεατὴ νὰ γρηγορεῖ γιὰ νὰ συλλάβει ἀρπαχτὰ τὴν

παράδοξη έκφραση αλλά τοῦ ἀφήνεται μεταξὺ κάθε ἐρωταπόκρισης ἄπειρος καιρὸς γιὰ νὰ σκεφθεῖ, πολὺ γρήγορα ἀπαυδίζει ἀπ' αὐτὴ τὴ φορτικὴ ἐπίδειξη ρηχῆς καὶ μᾶλλον εὐκολῆς ἐξυπνάδας. Οἱ ταχυδαχτυλουργοὶ ξέρουν ὅτι θὰ ἐπιτύχουν μόνο ἂν ἐπιδείξουν πολὺ γρήγορα καὶ πολὺ ἀνάλαφρα τὰ τεχνάσματά τους. Τὰ ταχυδαχτυλουργικά, τὰ ἀκροβατικὰ ἔργα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἓναν εἰδικὸ ρυθμὸ καὶ ἀέρα.